

«بازی بومی محلی «کِش کِش

در زمان‌های قدیم که خبری از گوشی و اینترنت نبود، مردم برای سرگرمی و گذروندن وقت، بازی‌های گروهی و بومی مخصوص خودشون رو داشتن یکی از اون بازی‌های قدیمی و جالب که در نظر و روستاهای اطراف کاشان انجام می‌شده، بازی «کِش کِش» بود. این بازی بین جوون‌ها خیلی محبوب بوده و معمولاً در روزهای تعطیل، عیدها یا جشن‌های محلی اجرا می‌شده. چون هم هیجان داشت، هم باعث می‌شد جوون‌ها قدرت و چابکی خودشون رو نشون بدن.

وسایل این بازی خیلی ساده بود. فقط یه چوب یا سنگ نسبتاً سنگین لازم بود که بهش می‌گفتن «کِش». «زمین بازی معمولاً وسط میدان روستا یا حیاط بزرگ بود. دو سمت زمین، منطقه‌ی امن هر تیم مشخص می‌شد و چوب «کِش» رو وسط زمین می‌ذاشتند. تا هر دو تیم بتونن به سمت‌ش حمله کنن.

بازیکن‌ها به دو تیم مساوی تقسیم می‌شدند، مثلاً پنج یا هفت نفره بعد از قرعه‌کشی، همه پشت خط شروع می‌ایستادن. وقتی داور یا بزرگتر روستا علامت شروع می‌داد، هر دو تیم با تمام سرعت به سمت وسط زمین می‌دویند تا زودتر بتونن «کِش» رو از زمین بردارن. اون لحظه همیشه پر از فریاد و هیجان بود چون همه باشور و انرژی حرکت می‌کردند.

بازیکنی که زودتر موفق به گرفتن چوب می‌شد، باید اون رو تا منطقه‌ی امن تیم خودش می‌پرد. اما این کار ساده نبود، چون بازیکن‌های تیم مقابل تلاش می‌کردن جلوی اون رو بگیرن، زمینش بزنن یا چوب رو از دستش بیرون بکشن. البته درگیری خیلی خشن نبود، ولی زورآزمایی و کشمکش جزو جذایت‌های اصلی بازی بود. اگر کسی چوب رو پرتاب می‌کرد یا از حد خودش بیشتر خشونت نشون می‌داد، بازی متوقف می‌شد و داور تذکر می‌داد.

اگر بازیکن موفق می‌شد «کِش» رو سالم به منطقه‌ی خودش برسونه، یک امتیاز برای تیمش ثبت می‌شد. بازی معمولاً تا پنج امتیاز ادامه پیدا می‌کرد و تیمی که زودتر به اون امتیاز می‌رسید، برنده می‌شد. بعد از هر نوبت، همه با خنده و شوخی دوباره جمع می‌شدن تا نوبت بعدی شروع بشه.

در بعضی روستاهای این بازی با صدای ساز، آواز یا دست‌زدن مردم همراه بود. تماشاگرها اطراف زمین جمع می‌شدن و بازیکن‌ها رو تشویق می‌کردند. گاهی هم بین مردم شرطهای بامزه‌ای گذاشته می‌شد؛ مثلاً تیم بازنشده باید برای تیم برنده نون و بوغ یا میوه می‌آورد. همین شوخی‌ها باعث می‌شد فضای بازی پر از صمیمیت و شادی باشه.

بازی «کِش کِش» فقط یه سرگرمی ساده نبود، بلکه نشونهای از قدرت بدنی، همکاری گروهی و رفاقت بین جوون‌ها بود. بجهه‌ها هم نسخه‌ی ساده‌تر این بازی رو انجام می‌دادند تا یاد بگیرن چطور سریع و باهوش عمل کنند. از این طریق هم بدنشون قوی‌تر می‌شدند، هم یاد می‌گرفتند که چطور در کنار هم کار کنند و قانون بازی رو رعایت کنند.

هر چند امروزه دیگه کمتر کسی این بازی رو انجام می‌دهد، ولی هنوز اسمش بین قدیمی‌های نظر و اطرافش زنده‌ست. وقتی ازشون درباره‌ی گذشته می‌پرسی، بالخند از روزهایی می‌گن که عصرها بعد از کار، دور هم جمع می‌شدن و «کِش کِش» بازی می‌کردند. اون روزهای شاید امکانات کم بودند، اما دل‌های شادتر و بازی‌ها پر هیجان‌تر بودند.

بازی بومی «کِش کِش» یادآور زمانیه که مردم برای شادی فقط به هم‌دیگه نیاز داشتند! این بازی هنوز هم می‌تونه الهام‌بخش باشه، چون نشون می‌ده شادی واقعی در همکاری، احترام و دوستی بین آدم‌هاست.